

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Sygdommen til Døden

Citation: Kierkegaard, Søren: "Frygt og bæven", i Kierkegaard, Søren: *Frygt og bæven*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard02val-shoot-idm140578675974464/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frygt og bæven

A. Fortvivlelse er Synden

Synd er: for Gud, eller med Forestillingen om Gud fortvivlet ikke at ville være sig selv, eller fortvivlet at ville være sig selv. Synd er saaledes den potentierte Svaghed eller den potentierte Trods: Synd er Potensiationen af Fortvivlelse. Det hvorpaa Eftertrykket ligger, er: for Gud, eller at Guds-Forestillingen er med; det, der dialektisk, etrisk, religiøst gjør Synd til hvad Juristerne kalde »qualificeret« Fortvivlelse, er Guds-Forestillingen.

Skjøndt der i dette Afsnit, mindst da i A, ikke er Plads til eller Sted for psykologisk Skildring, maa dog her som det meest dialektiske Confinuum mellem Fortvivlelse og Synd anføres, hvad man kunde kalde en Digter-Existent i Retning af det Religiøse, en Existent, der har noget tilfælles med Resignationens Fortvivlelse, kun at Guds-Forestillingen er med. En saadan Digter-Existent vil, hvad der sees af Kategorierne Conjunktion og Stilling, være den eminenteste Digter-Existent. Christelig betragtet er (trods al Æsthetik) enhver Digter-Existent Synd, den Synd: at digte istedetfor at være, at forholde sig til det Gode og Sande gennem Phantasi istedetfor at være det, det er, existentielt stræbe at være det. Den Digter-Existent, om hvilken vi her tale, er deri forskjellig fra Fortvivlelse, at den har Guds-Forestillingen med sig, eller er for Gud, men den er uhyre dialektisk, og som er uigjennemtrængeligt dialektisk Virvar over, om hvorvidt den dunkelt er sig bevidst at være Synd. En saadan Digter kan have meget dyb religiøs Trang, og Forestillingen om Gud er medoptaget i hans Fortvivlelse. Han elsker Gud over Alt, Gud som er ham hans eneste Trøst i hans hemmelige Qval, og dog elsker han Qvalen, den vil han ikke slippe. Han vil saa gjerne være sig selv for Gud, dog ikke i Henseende til det faste Punkt, hvori Selver lider, der vil han fortvivlet ikke være sig selv; han haaber paa at Evigheden vil tage det bort, og her i Timeligheden kan han, hvormeget han end lider derunder, ikke beslutte sig til at overtage det, ikke troende ydmyge sig derunder. Og dog vedbliver han at forholde sig til Gud, og dette er hans eneste Salighed; det vilde være ham den største Rædsel at skulle undvære Gud,